

Dálnice v noci, směr Valonský Brabant, důvěrně nazývaný VB. Starý André za volantem a já na sedadle spolujezdce, už dobře nalitý limitovanou edicí piva, sleduju bílou čáru, která rozděluje cestu vejpůl. Pak hledím na silnice druhé třídy, které jsou mezi vesnicemi, jimž dominují kostely v románském stylu, zemědělská půda a někdy dlouhé zalesněné cesty, které se rozplývají ve tmě. Konečně jsme tu. Slaví se ve stodole. Čekal jsem něco venkovského. Akorát, že jsme na VB a tady má venkov tendenci rychle prchat před nově příchozími zbohatlíky. Ta stodola, s barem, salónekem, tanečním parketem, LED světly a disko koulí, je něco neuvěřitelného. Pravá párty. Oslava narozenin nevím koho. Pivo ve mně mizí, jako kdybych neměl žádné dno, jako kdybych byl vespod provrtaný přesně tam, kde se dotýkám země. Se starým André se jdeme vychcat na zahradu, oproti stodole. Pudl, který na nás štěká zezdola vůbec netuší, co se děje, když na tu jeho bílou srst vyprázdním láhev piva.

Noc je hezká, čokl mokrá. Pamatuju si malou oblohu plnou neznámých souhvězdí, jednu vytrácející se padající hvězdu, která mě zároveň rozesmutní i rozveselí. Návrat do stodoly a pak minuty, hodiny... nevím přesně. Starý André si znovu sedá za volant a já na místo kopilota. Říkám mu, že jediné, co musí, je jet podle bílé čáry až do Bruselu. A tak udělal. Ve zpětném zrcátku se čím dál víc vzdaluje stodola a pudl od piva.

„Ale chudáčku! Zbláznil ses? Co se ti stalo? Jak ses k tomu dopracoval? Chcát na stodolu a kropit přitom psy! Příště dej na mě. Poslouchej, co ti říkám. I když to není hezké slyšet, i když je to hnusné, i když to páchne, i když tě to totálně odzbrojí. Je to moje práce, postavit tě před tvou ubohou stránku, abys ji mohl překonat. Máš právo na to, aby se ti to nelíbilo. Ale věř mi, sněz si, co sis nadrobil. Spolkní ty mdlé věci, které se táhnou na konci sklenice piva. Jejich odporná chuť tě přivede k rozumu, chudáčku můj,“ hučí do mě můj vnitřní hlas.

Záleží jak kdy, ale běžně můžu v klidu vypít půl tuctu piv, než se jdu vyprázdnit. Už jsem se do onoho bodu dostal, protože je to na záchodech, kde jsem ji potkal, tu padající hvězdu. Jsem v jednom baru na Saint-Boniface, v Ixelles.

Elektro-popová párty s homosexuálním párem za mixážním pultem. Je tu plno, kámoši okolo mě. Ještě jsme kouřili na baru, ale ne na dlouho. I tři roky po párty, cítím vyhaslý vajgl a pípu od piva. Ale čichová kulisa, jako hlavní vzpomínka, by měla každou chvíli pomínout. Ale teď stojím řadu na záchod. Jako první zapadla do jedné z kabinek. Předtím, než zavřela dveře, prohodila na mě: „Když na mě počkáš, změním ti život.“ Nevím, co to do mě vjelo, ale počkal jsem. Neznal jsem ji. Ani jsem ji nezaregistroval na baru. O dvě hodiny pozděj jsme se oba skoro ve stejný čas udělali v mojí posteli. Během tří let se můj život změnil. Ale vůbec nemůžu říct, jestli k lepšímu nebo horšímu. Dneska jsem se vrátil na místo odchodu, sám před zavřené dveře záchodků baru, kde už není povoleno kouřit. Odted' už se vyhýbám tlachání s ženskýma, které stojí v řadě. Hledím do blba, daleko, moc daleko před sebe. Bráním se pohledu na postavy, které do mě strkají. Zacpávám si uši, abych už nemyslel na to, co by mi mohly pošeptat.

Si tu m'attends je vais changer ta vie
Marc Meganck

Starému Andrému jsem řekl, aby se za mě modlil. Vysmál se mi. „Západní svět už nepotřebuje modlitby. To už je pasé, tady ta organizovaná bída. Vždyť ty sám si nevěříš, akorát připosraný z lásky. O tom se ani nebudeme bavit! Nebudu se modlit ani za tebe, ani za ty tvé sentimentální výlevy, které přživuješ. Nestojíš ani za to, aby se člověk modlil za tvé titěrné úzkosti. A v hloubi sama sebe o to ani nestojíš. Jenom si jako třicátník kladeš kupu otázek. Dělá ti to dobře, přispívá to na tvou aroganci, která tě pobízí, když vypiješ hodně piva. Ale budiž. Dneska večer přihodím o pár dřívěk víc do ohně. Dým stoupá k nebi rychleji než slova. Dým se rozplyne. Slova jsou řízně pozemské.“